

הנושא את האשה

קב-א

עוסקת ב"שטרי פסיקתא", שהם שטרי "תנאים", בהם מפורטים הדברים שהתנו ביניהם החתן והכלה לפני נישואיהם [ובמשנתנו מבואר שהתנו ביניהם שיזון החתן את בתה של הכללה חמיש שנים], וחותמים על השטר שני עדים.

ועל אף שהוא שטר גמור, יש חידוש גדול בדבר, וכך ר' גידל.

דאמר רב גידל אמר רב: שני מהותנים שדרבו ביניהם אודות התחייבות לצורך נישואי ילדיהם, ושאל אבי הכללה את אבי החתן: כמה אתה נותן לבןך לצורך הנישואין? — וענה לו אבי החתן: סך כד וכף. ושאל אבי החתן את אבי הכללה: וכמה אתה נותן לבטך? — וענה לו: סך כד וכף.

ומתווך הדברים האלה עמדו וקידשו — קנו את התחייבות לקיום דבריהם.

והן הן הדברים הנקני **באמיריה**, ללא צורך בקניין כל דהו! ⁽¹⁾

התחייבות עצמה חלה בשעת הקידושין, בדיבור גרידא, אך יחד עם זאת כותבים העדים לשני הצדדים "שטר פסיקתא", ובו מפרטים את התחייבות הצדדים, וחותמים עליו שני העדים, והרי הוא שטר גמור.

והוצרכה המשנה לומר זאת, כי חידוש גדול

היתה בנסיבות עדים — אף על פי שלא יחד אותם לעדים.

ואילו ריש לkish אמר: פטור, כי הוא סבור שלא אלימא מילתא דשטרא. הדינו, שאין כתוב ידו בשטר, בלי חתימתו, נחשב יותר מהודאה בעל פה, אף על פי שמסר את השטר בפני עצמו, כיוון שלא ייחד היה להיות עדים על הוראתו.

ומבאייה הגمرا ראייה ממשנתנו לרבי יוחנן:

שהרי תנן: **הנושא את האשה**, ופסקה עמו לzon את בתה חמיש שנים — חייב לzonת חמיש שנים.

מאי לאו, האם אין ממשנתנו מדברת כי האי גוונא, במקרה שנחלקו בו רבי יוחנן וריש לקיש, בכוכב זאת לאשה בכתב ידו שהוא מתחייב לzon את בתה חמיש שנים, ואני מתחייב לעליו, ומוטrho לה בנסיבות עדים, מבלי שייחדרם לעדים, והשטר הזה משמש בידה כעדות להתחייבות. כי אם חתום על השטר, או אם יחד את העדים להוראתו, אין חידוש בדברי המשנה. ⁽⁶⁾

קב-א ודוחה הגمرا את הראייה ממשנתנו לרבי יוחנן —

לא! אין המשנה מדברת בבעל שהודהה בכתיבת ידו על התחייבות. אלא היא

מבלי שהוא חתום עליו.

1. בביורו חידשו של רב גידל אמר רב נחלקו הראשונים: יש הסברים שהקניין נעשה באמצעות נתינת הנאה הדידית של כל אחד משני הצדדים למשןהו, והנהה זו היא מעשה קניין של קניין בסוף. אך יש הסברים שהנאה הזאת נוצרת

שםו, ורק מסר לו כתב ידו שכותב בו "אני חייב לך מנה", ובהודאה שכזו בפני עצים היה המחלוקת אם הוא חייב.

6. רשי מוסיף שגם לא כתוב בו קניין, כי על הצד שכותב בו שונשתה התחייבותו בקניין, ואינה הودאה גרידא, משמש כתב ידו כראיה גם